

TAJEMSTVÍ Z BOUŘE



Beth McMullenová

bambóok

bamb**oo**k

TAJEMSTVÍ Z BOUŘE

Beth McMullenová

**TUTO KNIHU VĚNUJI PAMÁTCE
SVÉHO BRATRA DAVIDA VON ANCKENA
A TAKÉ MEG LONDON-BOCHEOVÉ,
KTERÉ VDĚČÍM ZA NESMÍRNĚ MNOHO.**

OBSAH



KAPITOLA 1	JAK TO ZAČÍNÁ	9
KAPITOLA 2	GRAVITACÍ DO SEBE ZCELA ZHROUCENÉ OBJEKTY, ZVANÉ ČERNÉ DÍRY	14
KAPITOLA 3	NEKONEČNO	23
KAPITOLA 4	ATMOSFÉRICKÝ ÚKAZ	29
KAPITOLA 5	JE MŮJ!	37
KAPITOLA 6	SMÍ TU ZŮSTAT!	45
KAPITOLA 7	NESNÁŠÍM RÁNA	53
KAPITOLA 8	OPRAVDU TO CHCI?	63
KAPITOLA 9	V LEWISTONU SE NĚCO DĚJE	69
KAPITOLA 10	LETECKÁ SPOLEČNOST ALBERT	76
KAPITOLA 11	PRINCIP TRANZITIVITY ZTRACENÝCH VĚCÍ	84
KAPITOLA 12	SHELDON SLACK JE VŠUDE	92
KAPITOLA 13	SLEČNA ASHEROVÁ NĚCO SKRÝVÁ	100
KAPITOLA 14	ZKUŠENOST: POKUD NĚCO MŮŽE BÝT JEŠTĚ DIVNĚJŠÍ, TAK URČITĚ BUDE	108
KAPITOLA 15	PŘESPÁVAČKA	116
KAPITOLA 16	PŘESPÁVAČKA UKONČENA	122
KAPITOLA 17	DRAK	127
KAPITOLA 18	NEBUDEŠ TOMU VĚŘIT. I JÁ MÁM PROBLÉM TOMU UVĚŘIT	134
KAPITOLA 19	SYMBOL	141
KAPITOLA 20	ÚTĚK	148

KAPITOLA 21	VIRÁLNÍ VIDEO	152
KAPITOLA 22	PŘEDTÍM A POTOM	157
KAPITOLA 23	SEŠIT	163
KAPITOLA 24	KOČKA NA ÚTĚKU	176
KAPITOLA 25	NEBEZPEČNÁ DÍVKA	183
KAPITOLA 26	DEJTE SI DVĚ A DVĚ DOHROMADY, A CO DOSTANETE? DRAKA	189
KAPITOLA 27	BOTANICKÁ ZAHRADA	195
KAPITOLA 28	VŠECHNO JE TO V MÉ HLAVĚ	203
KAPITOLA 29	DRAČÍ DOUPĚ A ARCHIVY	209
KAPITOLA 30	VLOUPÁNÍ DO KNIHOVNY	216
KAPITOLA 31	NEVÍTANÁ SPOLEČNOST	222
KAPITOLA 32	MERCY GROVE	233
KAPITOLA 33	LOVEC DRAKŮ	239
KAPITOLA 34	A VTOM...	244
KAPITOLA 35	NEČEKANÉ SETKÁNÍ	248
KAPITOLA 36	DOBRODRUŽSTVÍ ZNOVU ZAČÍNÁ	256

Kapitola 1

JAK TO ZAČÍNÁ

NA ŠIROKÝCH CHODBÁCH Washingtonovy střední školy člověku není do smíchu. Právě tady se totiž rozhoduje o lidských životech a někdy i o tom, že budou zmařeny. Například minulý týden Trevoru Addisonovi někdo namazal rukojeť skříňky extra silným lepidlem, takže když za ni vzal, přilepil se. Školník přiběhl s letlampou a pak věci vzaly rychlý, ale nečekaný spád.

Moje nejlepší kamarádka Ema Wilsonová řekla, že si to Trevor nejspíš zasloužil, s čímž jsem rozhodně nesouhlasila, protože nikdo si nezaslouží být přilepený ke skřínce, ale nechala jsem si to pro sebe. V poslední době Ema považuje všechno, co řeknu, za otravné nebo nevhodné, dokonce i něco tak prostého jako „dobré ráno“. Kdysi jsme si slíbily, že budeme vždycky nejlepší kamarádky, ale začínám si myslet, že na to změnila názor.

Obvykle se potkáme na chodníku před školou a pak jdeme spolu domů, ale posledních pár dní odcházela beze mě. Tvrdí, že chodím moc pomalu a ona se potřebuje dostat včas domů, aby se převlékla na fotbalový trénink. Jasně, někdy se opozdím, protože paní Holmesová, moje učitelka přírodopisu, chce vykládat o nové recyklační strategii, kterou úspěšně používají v Austrálii nebo kdoví kde, a já u toho musím být, protože zachránit naši planetu je *důležité*. Jako vážně – jestli se nám to nepodaří, budeme mít obrovské problémy. A navíc mám paní Holmesovou ráda. Povzbuzuje mě, abych mluvila o svých vlastních myšlenkách, ale já to většinou nedělám, protože i když mě něco perfektního napadne, neumím to říct nahlas. Vždycky to vyzní nějak divně. Nebo špatně.

Nebo ne tak, jak jsem to myslela.

Ale dnes je to jinak. Nechci Emu zklamat a jsem odhodlaná stihnout to ven před školu přesně načas, ať se děje, co se děje. Táta mi jednou řekl, že vesmír je na mé straně.

Stačí se jen hodně snažit a všechno se mi podaří.

„Nemůžeš to prostě vzdát, Kami,“ říkával. „Vesmír nemá rád, když se někdo vzdává.“

Když se ozve poslední zvonění, studenti vyrazí ze tříd jako mohutný příval vody prorážející přehradu. Vyhnu se očnímu kontaktu s paní Holmesovou a svezu se s tou vlnou ven. Doběhnu ke skřínce a zkontroluju, jestli nemám na rukojeti lepidlo. Naštěstí ne. A ani se mi nezasekne zámek, když skříňku otvírám! To je dobré znamení. Všechno se postupně zlepšuje. Nebo snad ne? Nacpu si knihy do batohu, ani ho nezapnu

a rychle zaměřím k východu. Jsem si jistá, že mi vypadne učebnice matematiky, ale nezastavím se. Mám úkol a vesmír nemá rád, když se někdo vzdává.

Venku fouká ledový lewistonský vítr a roztáčí mlhu do menších vzdušných vírů, které se vlní a zmítají jako baletky. Lewiston není zrovna městem, které si lidé vybaví, když si představí Kalifornii. Nejsou tu palmy, filmové hvězdy ani sluncem zalité pláže poseté surfaři, kteří se snaží zachytit další fantastickou vlnu.

Je to univerzitní městečko, které se choulí mezi strmými horami porostlými divokými hvozdy a kamenitým pobřežím oceánu. Leží v podstatě uprostřed ničeho a od kalifornského pobřeží je tak vzdálené, že bychom klidně mohli být rovnou v Oregonu. Dokonce i to strašně nudné Sacramento je odtud stovky kilometrů. Neustále tu prší, a když neprší, tak panuje mlha, a když není mlha, je prostě šedivo. Pokud už vzácně vyjde slunce, Lewiston se díky stromům, které se ve stovkách odstínů zelené táhnou až k okraji nekonečného modrého moře, třpytí jako Smaragdové město. Ale sluneční svit nám nikdy není dopřán na dlouho a tyhle chvíle nám tak jen připomínají, o co přicházíme.

A co je nejdůležitější – nikdy se tady nic zajímavého neděje. Jako ale vážně *nikdy*. Když si ve slovníku vyhledáte slovo „nuda“, najdete tam obrázek Lewistonu.

Na řasy se mi lepší prameny mých hnědých kudrnatých vlasů, takže sotva vidím. Když si je odhrnu, naskytne se mi pohled na Emu, která zrovna vyplouvá ze školy obklopená partou holek,

kteřé loni ani nevěděly, že existuje. Na sobě má novou péřovou bundu v barvě ananasu, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Dívčí skupinka se pohybuje v sevřeném houfu jako améba. Chichotají se, šeptají si a vyzařuje z nich sebevědomí. Schovám se za řadu borovic a snažím se stáhnout si zcuchané a zamotané vlasy do culíku. Pokud budu vypadat, jako bych právě dostala ránu elektrickým proudem, Ema řekne něco uštěpačného o mých kudrlinkách nebo o tom, jak pořád chodím v legínách a mikině s kapucí, mně se pak nepříjemně sevře žaludek a zůstane mi to tak po zbytek dne. Hlouček se ke mně blíží, holky brebentí jako opice a já se už chystám vykročit k nim a zamávat. Vtom ale zaslechnu své jméno. Tón, jakým zaznělo, mě rychle zastaví.

„Ta Kamila Jonesová,“ pronese Sára, dívka s uhlazenými černými vlasy, z nichž si žádný nedovolí vybočit z řady, „je prostě *nemožná*. Mluví vůbec někdy?“

„No přesně,“ přidá se Linda, která má v kapse otrhaných úzkých džínů ležérně zastrčený zbrusu nový telefon. „Není s ní žádná zábava.“

„A jak se obléká!“ prohodí Rebeka a kriticky našpulí lesklé rty. „Když je někdo takhle vysoký, a přitom je utápnutý, tak to nevypadá moc dobře. Měla by si koupit něco na sebe, aspoň levného.“

Srdce mi buší tak, až naráží do žeber. Nedokážu se ani pořádně nadechnout. Ale Ema mě jistě bude bránit. Srovná je do latě a připomene jim, že hodnotu druhého člověka nemůžeme odvozovat od jeho vzhledu. Pak spolu půjdeme domů a všechno bude v pořádku. Tak jako vždycky předtím. Nebo ne?

„Pevně věřím, že se všechno děje z nějakého důvodu,“ vysvětluje Ema vážně svým novým kamarádkám. „To, jak to teď s Kamilou vypadá, je nepochybně dobré k tomu, že mě to donutilo přehodnotit, s kým trávím čas.“

Ostatní jí tlumeně přizvukují. No tak jistě. *Nepochybně.*

Pokouším se vytratit a zmizet mezi stromy. Tváře mi hoří hanbou. To, co říkal táta, že by se měl člověk pořád snažit, fakt není pravda. Pokud to vzdám, vesmíru to bude úplně jedno. Je to jen chladný, prázdný, bezútěšný prostor a já osobně ho *vůbec* nezajímám. Nevšímne si, ani kdybych se rozplynula.

Sklopím hlavu, odplížím se a schovám se mezi skupinkami přátel, kteří se smějí, všechno se jim daří a skvěle se baví. Větr fouká tak silně, že mi slzí oči.

Ale já nepláču.

Kapitola 2

GRAVITACÍ DO SEBE ZCELA ZHROUCENÉ OBJEKTY, ZVANÉ ČERNÉ DÍRY

KDYŽ VEJDU DO DVEŘÍ Lewistonské veřejné knihovny, kde po škole pracuju jako dobrovolnice, vypadá knihovnice slečna Asherová vyděšeně. „Kami,“ zvolá a vyběhne zpoza mohutného hlavního stolu, „co se ti proboha stalo?“

„Nic,“ špitnu. „Jen je venku hrozná zima. A fouká.“

„No, to už je zkrátka listopadový Lewiston,“ odtuší. „Ostatně, takhle je tu každý druhý měsíc.“

Postrčí mě za ten svůj megastůl a hodí mi přes ramena huňatou fialovou deku. Mívá vždycky po ruce hromadu přikrývek, protože budova knihovny je už hodně stará – vlastně je to ten nejstarší dům v našem městě – a topení tu často nefunguje. V roce 1890 byla právě zde založena Lewistonská univerzita a dala bych krk za to, že od té doby ten barák nijak nemodernizovali.

Slečna Asherová kolem mě utáhne deku, takže vypadám jako stojící burrito. „Tak je to lepší,“ řekne a usměje se. Má krátké rozježené vlasy v barvách duhy a na zátylku vytetovanou kočku. Nosí vybledlé džíny, těžké černé boty a náramky přátelství až po loket. V nose má malý akvamarínový piercing barvy tropického oceánu. Je přesně o osmnáct let, dva měsíce a šest dní starší než já a máma ji učila na střední.

Někdy mám pocit, že mi slečna Asherová vidí až do mozku. Beze slova mi podá velkou plastovou krabici s pendreký, kterou má schovanou ve stole. Má šestý smysl pro dny, kdy jsou takové dobroty nezbytné. „Dneska nejsi s Emou?“ zeptá se.

Trochu se zakuckám lékořicí. „Ne. Myslím, že má nějaké cvičení.“ Je úterý, nemá trénink. A i když mám slečnu Asherovou na celém světě nejraději a knihovna je jediné místo, kde se cítím svobodně, nedokážu se přinutit, abych jí svěřila, co se právě před školou stalo. *Měla by si koupit něco na sebe, aspoň levného. Tak to teď s Kamilou vypadá.*

„Škoda,“ odpoví slečna Asherová a dál třídí jakési papíry na svém pracovním stole. Vedle něj stojí nějaký vysoký a štíhlý muž, na sobě má oranžovou prošívanou bundu a zjevně se nemůže dočkat, až si ho naše knihovnice konečně všimne, ale ona mu nevěnuje pozornost. Návštěvníci knihovny stojí u jejího stolu pořád, ale málokterý z nich vypadá jako moderní verze Drákuly. Když otočí své bledé oči a hranatý obličej ke mně, leknu se. Vlasy má dost řídké, jen před ušima je jich nápadně víc.

Opravdu nejproblematictější však jsou jeho zuby. Neobvykle špičaté řezáky se mu zařezávají do spodního rtu, takže

i když se usmívá, vypadá to, jako by se šklebil. Tenhle muž je nejspíš přibližně stejně starý jako slečna Asherová, nebo je mu taky možná tisíc let. Když jde o upíry, člověk přesně neví.

„Promiň,“ ozve se nakonec, „ale my jsme spolu právě něco probírali.“

Slečna Asherová, která je milá a chápavá vůči všem lidem na světě, na něj vrhne plamenný pohled, jaký jsem u ní nikdy předtím neviděla. „Ne, Sheldone,“ odvěti energicky. „Nic jsme spolu neprobírali. Ta tvoje posedlost ti zničí život. Dokonce riskuješ, že přijdeš o práci. Univerzita se nebude pořád chovat, jako by se nic nedělo. K čemu je to všechno dobré? Cyrus je pryč. Musíš se už hnout z místa.“

„Ale ta *bouře*,“ trvá upír na svém a dupe nohou jako malé rozzlobené dítě. „Děje se to přesně tak, jak Edward říkal. Proč předstíráš, že to tak není? Mohlo by to změnit úplně *všechno*.“

Očividně jsem se k něčemu připletla. Alespoň budu myslet na něco jiného než na Emu. Zakousnu se do pendreku a čekám, co bude dál.

„Poslouchej mě, Sheldone,“ obrátí se k němu slečna Asherová. „Kdy jsi naposledy navštívil svoje rodiče? Trávíš všechn čas tím, že hledáš nějakou stopu, odpověď nebo něco jiného, co každopádně neexistuje. Vzpomínáš si vůbec, *proč* to všechno děláš?“

„Samozřejmě,“ odpoví Sheldon rozhořčeně.

„Tak mi to řekni,“ naléhá slečna Asherová.

Sheldonova tvář se zkříví vztekem – ten umíněný muž vypadá, jako by měl každou chvíli vybuchnout. „Abych dokázal, že

mám pravdu,“ zasyčí. Ale hned si uvědomí, že se chytil do léčky, kterou na něj slečna Asherová nastražila, a snaží se z ní vycouvat. „A samozřejmě abych lidi chránil před bolestí a utrpením.“

„Úplně jsi zaměnil cíl a prostředky,“ pronese pomalu slečna Asherová. „Na začátku ti šlo o Cyruse, ale teď už myslíš jen na sebe. Běž domů, Sheldone. Už se o tom nechci bavit.“

Upír Sheldon stojí bez hnutí, ústa má pootevřená a oči přivřené. Má podezření, že s tvrzením slečny Asherové tak docela nesouhlasí, ale spolkne námitky, otočí se na podpatku a beze slova odejde. Slečna Asherová se znovu otočí ke mně, zatímco já do sebe cpu pendreky jeden za druhým.

„Kdo to byl?“ zeptám se.

„Starý přítel,“ odpoví a zhluboka si povzdychne. „Ale o nic tady nejde, opravdu. Není se čeho bát.“

Tedy alespoň ne do západu slunce. Tím myslím ty *zuby*.

„Už jsem se zmínila, že dnes přijde Joe?“ dodá slečna Asherová. „Může ti pomoci, když je Ema na tréninku.“

No tak moment. Vážně řekla „Joe“? Joe Robinson, nejotravnější člověk na Washingtonově střední škole, který neustále vypráví krajně nepravděpodobné historky? Nemám snad už i tak dost špatný den? Zřejmě ne, protože právě v tu chvíli tenhle kluk vrazí do knihovny. Na krátkém ježku mu šikmo sedí baseballová čepice a za zamlženými brýlemi jsou sotva vidět jeho tmavé oči. Šedá mikina s nápisem *Washingtonova střední škola* mu sahá až ke kolenům. Pod ní má šortky, které odhalují jeho hubené hnědé nohy. Upřímně řečeno, trochu mě překvapuje, že ho ještě vítr neodnesl do země Oz.

Joe je nejmladší z pěti dětí – a také je z nich nejdivnější. Jeho starší bratři jsou velmi oblíbení, chytrí jako opice nebo fyzicky zdatní a výborní hned v několika sportech. Joe má samozřejmě přezdívku „skřet“. Možná by mi ho bylo i líto, kdyby byl míň otravný.

„Ahoj, Joe,“ mává mu slečna Asherová na pozdrav. „Už je tu i Kamila.“

Při vyslovení mého jména se mu rozjasní tvář. „Kamča...? Perfektní!“ Kromě toho, že Joe Robinson umí být otravný, je prý také počítačový génius. Přisahá, že se dokáže nabourat do jakéhokoli systému na světě. Kvůli tomuhle jeho nehoráznému tvrzení se mu jeho spolužáci samozřejmě pořád vysmívali. Na to, jak drsní někteří z nich jsou, to Joe snášel velmi dobře. Nikdy kvůli tomu nebrečel a nestěžoval si.

Jeho největším trýznitelům se však začaly dít zvláštní věci. Jejich notebooky napadaly nebezpečné viry. Sociální sítě nabízely fotografie jeho šikanistů v ponižujících situacích. Snímky se záhadně objevovaly na jejich vlastních účtech. Jejich studentské projekty mizely ze školní sítě. Jejich telefony se odmítaly nabíjet a ztrácela se jim data. Jeden obzvláště zlomyslný kluk skončil na seznamu nejhledanějších osob FBI, a to si vůbec nedělám legraci. Použitá fotografie byla počítačově upravená, aby ten lump vypadal starší, a seznam zločinů, které mu připisovali, byl dlouhý a podrobný, včetně krádeže cenného perského kotěte, což je skutečně odporný zločin.

Tyrani se tedy Joeovi raději začali vyhýbat, ale stejně tak i všichni ostatní – jako by měl nějakou nebezpečnou

superschopnost, kterou může kdykoli začít používat. Dokonce i jeho bratři se chovali, jako by neexistoval.

Po škole se Joe stará o počítače v knihovně, protože má rád slečnu Asherovou a také proto, že nemá kam jít. Stejně jako já.

„Ahoj, Kamčo.“ Joe mi hodí svůj těžký batoh přímo k nohám a posadí se. Aniž by se mě zeptal, sebere mi z klína krabici s pendreky.

„Hej!“ protestuji.

„Hej hou, hej hou, a trpaslíci jdou,“ pošklebuje se mi.

„To snad není možný!“

„Čekal bych od tebe inteligentnější repliku, Kamčo. Tohle byla slabota.“

„To snad není možný na druhou!“ Odhrnu deku – už jsem se dost zahřála, takže můžu začít ukládat knihy do regálů.

Než se však stihnu dát na útěk, Joe se zeptá: „Věděla jsi, že NASA konečně vyfotila černou díru? Víš, že je máš ráda – myslím černé díry. Vzpomínám si, jak ses v přírodovědě přihlásila a ptala ses na tu věc s časem.“

To mě zaskočilo. Přesně vím, o čem mluví, protože ve třídě jinak ruku *nikdy* nezvedám. Táta mi jednou řekl, že se musím naučit nebát se svého vlastního hlasu, ale zatím je to pořád tak, že když ve třídě promluvím, je to velká událost – alespoň pro mě. Ale proč si to Joe pamatuje? Bylo to před dvěma měsíci. „Ptala ses na ten horizont událostí, že?“

Vlastně... ano. Pokud se dostanete za horizont událostí (to je bod, za kterým je vše vtahováno do černé díry), čas přestane

existovat. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem se s tímto konceptem vyrovnat. Připadalo mi to tak složité, že jsem opravdu zvedla ruku a požádala učitele o vysvětlení. „Když se čas může zastavit,“ vyhrkla jsem, „může se taky vrátit zpátky nebo plynout rychleji dopředu anebo přeskakovat tam a zpátky? Znamená to, že realita má tvar stočené pružiny? Je možné cestovat z bodu do bodu nelineárním způsobem?“

„Teda, to zní, jako bys chtěla sestrojít stroj času.“ Blondák, co sedí vedle mě, se ušklíbl a strčil loktem do svého kámoše. „Hele, to bude časoprostorová myslitelka.“ Holčičí partička sedící za mnou se zachichotala. Smála se Ema s nimi? Nevím, nespouštěla jsem oči z učitele.

Učitel jim pokynul, aby se ztišili, a statečně se mi snažil vysvětlit to, čemu jsem nerozuměla, ale mně pořád připadalo, že tenhle pojem nedokážu pochopit. A abych byla upřímná, stále ho nechápu. Ale to nevysvětluje, proč si Joe pamatuje zrovna tuhle konkrétní příhodu v hodině přírodovědy.

„To je fakt,“ přiznám se a zrudnu při vzpomínce na své ponížení. „Ptala jsem se na to.“ A kdyby tě to náhodou zajímalo, o stroji času jsem neříkala *nic*.

„Já mám taky rád černé díry,“ prohodí Joe a postaví se. Je o deset centimetrů menší než já. Vidím cenovku, která mu visí z vršku nové čepice. „Vlastně mám rád úplně celý náš obrovský vesmír. Je to pro nás velká neznámá.“ Štouchne špičkou nohy do deky. „Ty fotografie nebudou veřejnosti ještě nějakou dobu k dispozici, ale nejspíš ti je můžu ukázat už teď. Teda jestli chceš.“

Počkejte chvíli. Neřekl právě, že si je veřejnost zatím nemůže prohlédnout? Zrychlil se mi tep. „Ty to dokážeš?“

„Mám nějaké možnosti.“ Pokrčí rameny. „Kromě toho je to jenom NASA.“

Jenom NASA? Přivřu oči. Je to *jenom* další z jeho šílených historek? Můžu mu to věřit? Joe nepříjemně šoupe teniskami. Mám tu práci, musím se soustředit na knihy. Navíc Ema Joea nenávidí, protože i její telefon patřil k těm, které se záhadně přestaly nabíjet, takže si musela pořídit jiný. A už tak je to teď mezi námi docela špatné. Měla bych říct ne, ale pokušení vidět skutečnou, opravdovou černou díru, ve které neexistuje čas, je silnější než všechno ostatní.

„Tak fajn,“ prohlásím, „ukaz mi ty fotky.“

Cestou do počítačové učebny mi Joe vypráví historky o tom, jak sjížděl Hudson Street na skateboardu. „Měl jsem jen pětiprocentní šanci na úspěch, ale nakopal jsem jim zadek,“ říká. „Nebo jsem z něj aspoň nespadl.“ Z toho, co mi vykládá, mu nevěřím ani slovo. Hudson Street je náhodou ta nejstrmější ulice v Lewistonu, která se řítí z hor přímo středem města, a kdyby ji opravdu sjel, nebyl by teď tady v knihovně, ale ležel by na prkně v márnici. Zmlkne, až když konečně usedne k počítači a jeho zkušené prsty se suverénně rozběhnou po šedé klávesnici. Myslím, že si něco brouká, ale možná taky jenom odřihává.

Existuje důvod, proč se mi líbí představa, že čas někdy přestane existovat tak, jak ho známe. Ať děláme, co děláme, jde obvykle kupředu, ale co kdybychom jej mohli ovládat a řídit,

přeskakovat ho dopředu či dozadu nebo se pohybovat realitou, jak se nám zachce? A pokud je to možné, co mi brání vrátit se přesně do okamžiku před dvanácti měsíci, čtrnácti dny, osmi hodinami a třiceti sedmi minutami, kdy jeden nešťastník usnul za volantem svého auta a srazil mého otce, který právě přecházel ulicí?

Mohla bych ho *zachránit*. A všechno by se vrátilo do starých kolejí, kdy to ještě dávalo smysl.